

КУКУВИЦА

Ходишъ, гледашъ, сякашъ обезсвѣсенъ,
зѣлудо пилѣешъ дни и нощи,
Божий свѣтъ ти станалъ, казвашъ, тѣсенъ.
Не видѣ ли, не разбра ли още?
Не веднажъ ти рекохъ и повторихъ:
не помагатъ билки и магии,
кой каквото иска да говори, —
нѣма нивга азъ гнѣздо да свия,
рожби румени да ти отгледамъ,
въ къщи, край огнището да шетамъ.
Менъ ме е родила, сякашъ, веда,
и ми е прокобила несрета. —
Дай ми мене по свѣта да скитамъ,
дай ми сборове, хора, задѣвки,
другитѣ да слушамъ безъ насита,
и сама да пѣя на припѣвки.
Моитѣ очи се не наглеждатъ,
моитѣ уши се не наслушватъ.
Не допридамъ свилената прежда,
недогасналъ огъня потушвамъ. —
И така живота ще премина —
ненаситена, ненаживѣна...
А кога умра сама, въ чужбина,
кукувица-бродница ще стана.